

Havana'ya 1993 yılında gittim. SSCB ve Doğu Avrupa sosyalist ülkeleri yeni dağılmış, Küba'nın ithalat ve ihracatı çökmüştü. Durum bugünküne göre çok kötüydü. Küba yiyecek ithalatında bile sorun yaşıyordu çünkü ithalat için döviz gereklidir ve ihracat yapamıyorsanız döviz de bulamazdınız. Ülkenin acil olarak dövize ihtiyacı vardı, kimse Küba parasıyla bu ülkeye mal satmıyordu.

Bu yıllarda Küba'ya gösterilen büyük dayanışmayı ve bunun küçük bir ülkedeki büyük etkisini önceki yazılarda anlatmıştım.

Küba'da ben en fazla hayrete düşüren Almanca bilen insanlardı. Üniversite eğitimlerini DAC'de yapmışlardı, bu nedenleydi.

Unutamayacağım ise Küba'nın dondurmasıdır.

Lokantada pilav istersiniz, bir kaseye doldururlar ve ters çevirip tabağa koyarlar. Küba'da dondurmanın bir porsiyonu bu kadardı. Üç tane birden yedim ve yemek yememe gerek kalmazdı. Tadı da gayet iyiydi.

Dondurmaya dayanamam. Her genel sağlık muayenesine gittiğimde şeker düzeyini özellikle merak ederim. Üç ayrı şeker değeri bulunuyor ve hepsi normal. Çukulatayı da çok severim ama beden bir şekilde şekerini hallediyor demek ki...

O dondurma muhtemelen artık yoktur...

Moskova'ya 1991 sonrasında gittiğimde öğlen yemeği için Yazarlar Birliği kantinine giderdim. Bir lahmacun var ki, anlatması zordur. Üzerindeki kıyma bir santimetre kalınlığındaydı. Bunu yiyin, üzerine de çukolata yiyerek semaver çayı için; fazlasıyla doyersınız. Ruslar çayı şekerle değil çukolata yiyerek içerlerdi.

Ne o Yazarlar Birliği ne de diğerleri kalmamıştır kesin...